ЗДРАВКА ГЕОРГИЕВА ЙОРДАНОВА

ПЪТУВАНЕ ВЪВ ВРЕМЕТО

Родовете Митьо Йорданов и Генови

ЗДРАВКА ГЕОРГИЕВА ЙОРДАНОВА

ПЪТУВАНЕ КЪМ ВРЕМЕТО

Родовете Митьо Йорданов и Генови

Книгата се издава благодарение на финансовата и морална подкрепа на семейството ми - синовете ми Митко и Ивайло, дъщеря ми Надя, внуците ми - Здравко, Галиб, Самуил и Ива.

Изказвам най-сърдечна благодарност за оказаното съдействие със спомени и лични мнения на Кольо Куртев и съпругата му Лила Куртева - учители в село Ботево. Благодарност на Радка Илиева - дъщеря на брата на дядо Митьо, Илия Иванов Йорданов, братовчедка на Иван, Златка и Йордан, която ми даде най-много спомени за хората от фамилията. На всички благодаря от сърце.

Благодаря и на доброто отношение на кмета на село Ботево - Георги Иванов Танев, който ми отдели време за разговор за селото в най-общ план.

Благодаря и на кмета на село Генерал Инзово - Галин Пантелеев, с когото разговарях само по телефона и усетих добротата и готовността му да помогне.

От сърце благодаря на Величка Василева, която макар и от Англия ми оказа огромна помощ със спомени и среща с нея.

Благодаря на Янка Михалева и Милан - син на Елка за отношението и помощта, която ми оказваха във времето на работата.

ПЪТУВАНЕ ВЪВ ВРЕМЕТО
Родовете Митьо Йорданов и Генови

© Здравка Георгиева Йорданова, автор

FastPrintBooks, 2018
ISBN 978-619-236-030-6

Мили Роднини,

Приемете искрите от родното ви огнище, запалени от мене, като искри на обич!

Мое родно село, моя свидна стряха,
бащино огнище с пепел от жарава,
детство отлетяло, спомен ще разровя,
огън да запаля, да няма забрава!

Предварително заявявам, че не успях да проуча изчерпателно цялостния род на дядо Митьо, в който липсват личности, които е трябвало да бъдат споменати, за което моля за извинение.

Надявам се да провокирам млади хора от рода да пишат по-подробно.

Родовата характеристика не е повествователна и не е изчерпателна. Големият брой на фамилиите не позволяват да се разкрият по-задълбочено. В тях липсват психологическият и духовният образ на потомците, приносът им в личен и обществен план.

Моята задача с това писание е да хвърля светлина върху миналото на рода Йорданови и Генови. Това не е лесно, защото времето е заличило много следи и мъчно човек може да намери пролука и да погледне към отшумелите събития и съдби.

С този опит не мога да кажа, че всичко е разкрито напълно. Това е само нещото, до което съм се добрала. В бъдеще, надявам се, ще се разкриват нови и неизвестни за мен неща, които ще бъдат продължение към този скромен опит. Този труд ще бъде поглед към миналото на рода Йорданови от село Ботево и рода Генови от село Генерал Инзово.

Уважаеми читателю, в книгата са включени творби от различни жанрове, защото между тях съществува близост, осветени от моята обич, от моето преклонение и любов от родовете.

Тази книга преди всичко е насочена към сегашните и бъдещи потомци на фамилиите. Чрез родословието, което ще видите се разкрива картина, от която се вижда как потомците от една и съща кръв започват неусетно да се отдалечават и забравят. Затова сключването на бракове между трети братовчеди не са рядкост, а да не говорим за четвърти братовчеди. Следващите нива на братовчеди почти напълно се забравят и браковете между тях се считат за взаимно чужди партньори.

Позволявам си тези съждения, за да извлечем известна поука, а тя е следната:

Родството до петото поколение е кръвно, след това то постепенно се размива и след време изчезва напълно. Хората трябва да зачитат природните закони, които православната църква синтезира в указания.

В първичния инстинкт за продължаване на рода се корени стремежът на човека към безсмъртие и вечност. Зато-

ва всеки човек желае да остави знак във времето с децата си и това се осъществява с всяко поколение. Биологичното безсмъртие се реализира чрез продължаването на рода, по непрекъсната линия баща-деца-внуци-правнуци и т.н. Родословното безсмъртие е продължение на биологичното безсмъртие, осъществено в писаното слово, имена, време и място.

Народната мъдрост ни учи, че човек живее докато хората си спомнят за него. Затова в траурната практика на всички народи съществуват обреди посветени на мъртвите.

Посланието ми към днешните потомци на двата рода и към всички хора с български корен е: не забравяйте никога думите на Отец Паисий - „Българино, знай своя род и език“...обичайте и пазете своя род и родина.

Апелът е отправен към родовете на свекърите ми Митьо и Неда Митеви, за които пиша с обич и благодарност и най-вече по голямото настояване на децата ми - дъщеря Надежда и синовете Димитър и Ивайло, които носят в сърцата си най-милите спомени за топлите грижи на баба Неда и дядо Митьо. При тях в разговор за детството им винаги присъстват баба и дядо и макар след толкова години, те считат, че като техните баба и дядо няма други такива мили хора.

Такива мисли и още много споделят синът и дъщерята на Златка - дъщеря на дядо Митьо и баба Неда. Това са Надя и Ванко.

Ето какво споделя Надя:

Спомените ми за моята любима баба Неда са толкова много, че могат да изпълнят съдържанието на цяла една книга. Помня я от най-ранното си детство, когато ме отглеждаше, до смъртта й на 20 април 1995г. Определено мога да кажа, че тя беше човекът, който е бил най-дълго време до мен от раждането ми, през детството и ученическите ми години, та чак до времето, когато вече имах свое

семейство. Нейна беше ръката, която люля моята люлка...и не само моята. За рода на баба не знам много подробности, тъй като тя отдавна, още преди аз да се родя, се е преселила от родния си ямболски край. Родена е в с.Инзово, а след като се омъжва за дядо Митьо, отива при него в съседното с.Ботево. Родила е и е отгледала е три деца-Иван, Златка и Йордан. Тръгнала е след тях, когато през петдесетте години на миналия век те стават част от ентусиазирания младежки поток, отдаден на процеса на строене на социализма. От разказите на майка ми, която е нейна дъщеря, знам, че двамата с дядо Митьо, са напуснали с. Ботево, оставяйки скромния си имот на някакви роднини, и са заживели в гр. Димитровград заедно с децата си. По онова време нито майка ми, нито двамата й братя са били семейни. Всички заедно са живеели в държавен апартамент, младите са работили на смени, а баба се е грижела за домакинството. С течение на времето всеки един от децата й създава собствено семейство, свои деца и така баба отново е главният помощник в отглеждането на братовчедите ми и на брат ми. По-късно, в края на 60-години моите родители, се преселват в Стара Загора, а баба и дядо живяха с нас до смъртта си. През студените дни на годината баба живееше в апартамента на родителите ми в Стара Загора, но още щом се запролетеше, събираше една чантичка с лични вещи, хващаше градския автобус и се установяваше във вилата ни в в близкото с.Ягода. Там оставаше до късна есен, занимавайки се с дворчето, в което отглеждаше зеленчуци и овошки. Тогава в селото живееха доста хора, повечето пенсионери, всички се познаваха и си помагаха в ежедневните дела. По време на летните ваканции аз често бях изпращана там и си спомням много добре дните, в които се приготвяше зимнина на жив огън до късно вечер, за да е по-хладно. Тази дейност ставаше в редовната компания на други баби, нейни приятелки и съседки, които си разказваха различни истории около огъня и аз като дете слушах

с огромен интерес. Това бяха обикновено истории от младостта им, разкази за децата им или преразказани сънища, със съответното тълкуване, както и разкази за срещи със свръхестественото... Тези моменти, разпалваха детската ми фантазия и държаха очите ми през нощта след това дълго отворени. На сутринта всичко беше вече беше обикновено, спокойно, изстиналите през нощта буркани се прибираха в мазето, а мен ме събуждаше миризмата на невероятните катми и банички, които баба приготвяше, както и на неизменния чай от билки, които тя и нейните приятелки бяха от поляните наоколо. Минаха десетилетия оттогава, но ароматът на мащерка и досега за мен носи спомен за онова време. Когато говоря и пиша за баба, неизменно ме обзема топлото чувство за уют и безрезервна любов. Самата тя, като повечето жени от онова време, беше с основно образование, и не личният просперитет и развитие са били водещи в живота й. Напротив, помня я като най-всеотдайния човек, когото съм познавала на този свят, раздаваща се и щедра не само за деца и внуци, а и за съседи, познати, близки и не даже за не толкова близки хора. Тя беше човек, който живее за другите, но не търси награда и благодарност за това, което е направила. Това, което изпълваше живота й със смисъл, беше щастието и добруването на деца и на внуци. Когато бях малка, тя често ме водеше на сладкарница и ми купуваше каквото си поискам, обикновено паста и боза, които за онова време бяха върха на лукса, а тя самата не си вземаше нищо. На наивния ми детски въпрос, защо не си е купила нещо, тя обикновено отговаряше, че не й се яде... Долавях инстинктивно, че това няма как да е истина, тъй като не можех да си представя, че на някой може да не му се яде паста и боза, но тя убедително отказваше на детското ми настояване да опита, за да види колко е вкусно и ме оставяше в недоумение от този факт. Когато малко поотраснах, осъзнах и жеста и посланието й... Баба Неда беше човек да действието, а не на думите. Не обичаше много празните

приказки, защото навярно ги приемаше като времеядни и излишни. Предпочиташе да свърши някоя работа, да сготви, да изчисти, да приготви зимнина, да ме изведе навън да поиграя с децата. Баба беше много социален и приятелски настроен човек.Тя виждаше само доброто у хората.Въпреки че познаваше всички баби от квартала (по онова време те се събираха в градинката на Алана, която от няколко години е именувана парк „Свети Георги“ в Стара Загора), тя не участваше много в безкрайните им приказки и коментари по злободневни теми. Баба стоеше настрана от всяко злословене и клюкарство и аз никога не я чух да направи недоброжелателен коментар за някого, дори и обективно да е имало основание за това. Толкова милостива и състрадателна беше, че когато чуеше някакъв недобър коментар за някого, първата й реакция беше да оправдае критикувания човек, изтъквайки някои негови добри страни.Въпреки че не се афишираше като вярващ или религиозен човек, тя беше много близо до Бог с изключителното си дълготърпение, простителност и смирение, които пригежаваше и които не знам дали изобщо осъзнаваше, че притежава, просто при нея това беше истинско и естествено състояние.Тя някак по инстинкт спазваше неизменно библейското правилото да не съдим хората за делата им. Не знам да е имала конфликтни отношения с някого, защото винаги се стараеше да подхожда с добро и с разбиране към отсрещния човек, дори той да извършил грешка. Това, обаче, не изглеждаше като слабохарактерност от нейна страна, а по-скоро като стремеж да убеди всички хора да се отнасят добре и с любов един към друг. Сигурно за да може да отстоява такава позиция й помагаше изключителното смирение която притежаваше, а също така и хубавото чувство за хумор.Така или иначе, около нея винаги витаеше дух на спокойствие и мир. Има една интересна история за семейно злато, притежание на баба ми – накит от пендари, които са се носили на мегдана по време на сборове и официални празници.По-

знавайки скромността на баба, съмнявам се дали се е показала пред хората повече от един път с този накит, но явно това е било достатъчно, за да се възползват от добротата й. Историята е такава, че близка роднина моли баба ми да й услужи с този накит, както и с чифт лачени обувки, изработени от дядо ми, който беше обущар, за да се покаже на селския сбор. Баба без никакво колебание и с характерната си безрезервна добронамереност дава на драго сърце поисканото, но... след това роднината не го връща и то не просто забравя да го върне, а отказва да го върне... В крайна сметка ситуацията се разрешава някак си, баба получава само няколко пендарчета, откъснати и хвърлени в лицето й от лютата мома, но никога не съм я чула, когато разказва тази история, в тона й да има гняв, обида или липса на простителност. Според мен на баба даже й беше неудобно да си спомня за тази срамна ситуация и е предпочиташе да я забрави и да я отхвърли като реалност от живота си... дори с цената на няколко десетки грама злато. Когато пиша тези редове, ме обзема чувството, че четящите ги по-късно хора, които нямат преки впечатления от баба, ще си помислят, че я идеализирам и пиша нереални неща. Може би изглежда така, но истината е, че няма никаква измислица в написаното.Просто тази жена беше част от един изчезващ рядък вид, обрекъл негласно живота си, не на постигане на лични цели, а на удобството, грижата и добруването на хората около нея. Надеждата за нас, нейните наследници, както и за неродените още поколения след нас е, че наред с всички грехове и недостатъци, които неизменно влачим по пътя си, в кръвта си носим гените на тази свята жена.

В голямата българска земя има един приказен край. Някаш немирник с рога на изобилието е посипал щедро тази земя, която като омагьосана спяща красавица е чакала левента юнак да я докосне с вълшебна пръчка, да й вдъхне живот, за да отвори тя красивите си очи и му предложи своите прелести - това е село Ботево, открито, създадено и облагородено от жителите му ботевци.

Не бихме могли по-добре и по-точно да изразим с думи обичта към родно село, род и родина, както това е направил народния поет и писател Иван Вазов:

„Аз пях за България, защото я обичах, аз насаждах в младите души вяра и обич към своето, защото бях син на България, аз прославих нейната божествено хубава природа, защото бях очарован от нея, аз се влюбих в историята й, защото бях пленен от величието на нейния минал живот, в едни далечни епохи."

Аз съм Българче свободно,
в край свободен аз живея,
всичко българско и родно,
любя, тача и милея.

Село Ботево

Старото име на Ботево е Чомлек-кьой, преименувано е на Ботево по времето на Княз Фердинанд. В чест на поета и революционера Христо Ботев, хората са нарекли Ботево селото, училището, читалището и главната улица в селото - 1892 г.. Чомлеккьой е било турско село, построено близо до кариера „Пръстница", от която жените вземали червена пръст за замазване на подовете на къщите. Ботево е едно прекрасно село, тук са живели баба Неда и дядо Митьо, лю-

бимите баба и дядо на внуците им - Надя, Митко, Ивайло, Иван и Надя. Дядо Митьо и брат му Илия Иванов Йорданов са родени и живели в село Ботево.

Тука бе къщата,
няма я мама,
дворът е пълен с треви.
Тихо шумят листата
в храстите тихо препява щурче.
Тихо капките още почукват,
спомени стари шептят,
тука в годините твоя род корени пуснал е,
ТИ ЗАПОМНИ!

СПОМЕН

Запуснат двор.
Бунище.
А някога тук къщата ни бе!
Потънало е в бурен всичко,
до пояс тръни и коприва.
И само хубавите птички
цвърчат наоколо щастливи.
Духът на къщата живее
и всеки от рода дошъл
дълго мълчи тук разплакан.

РОДНО СЕЛО

Обичам своя край любим,
Не бих го заменила за широките
и шумни булеварди на Париж и Рим.
Израсла съм на воля,
сред широкото поле на Ботево.
И виждам в себе си и днес детето,
тръгнало за минзухар в полето.
Мой слънчев роден край,
прекрасен и обичан!
За мен си земен рай!
Много те обичам!

Има ли нещо по-красиво от родния край? Да се каже, че няма, означава да си кривим душата. Защото светът е наистина красив. Но мисля си, едва ли е по-прелестен от село Ботево и Генерал Инзово.

ПОМИНЪК

В село Ботево хората са се занимавали със земеделие, сеели са житни култури - пшеница, ечемик, ръж, овес и други. Сутрин рано жътварите тръгват към нивите. Неуморно жънат и се чуват песните из ботевското поле. След това започва извозването на снопите, с каруците с ритли. Снопите се нареждат на купове до започването на вършитбата. И тази работа се приема с радост, защото с вършитбата се

прибира хляба на хората, а децата се возят на диканите.

За да се стигне до това, трябва предварителна подготовка на харманите. Изчистват се треви, изравнява се, полива се обилно с вода, насипва се с плява, тъпче се и после се мете. Цял ден се вършее, привечер се вее и се прибира зърното. След тежката умора, хората вечерят и лягат. И така дълго време.

Наред със земеделието се сеели зеленчуци и плодни дървета. Отглеждали се животни.

Сеели са лозя. Корените на отглеждането на лозя се крият някъде във вековете и никой не може да каже с точност, кога то е започнало, както и никой не може да каже, кога е произведено първото вино.

Според Ян Бойчев виното участва в човешката цивилизация наравно с огъня и стрелата, колелото, религията, барута, парното, машините и т.н.

В Древна Гърция от празниците на бога на виното - Дионисий, където обилно се е леело вино, се ражда театъра.

Още първите старобългарски писатели се изказват благосклонно към виното. Йоан Екзарх припомня писаното в Библията: „Лозата произвежда вино и весели сърцето на човека". Повечето от средновековните книжовници казват, че то трябва да се пие с мярка и всеки трябва сам да определи мярката си.

ЗАНАЯТИ

Корените на занаятите се крият основно в умения за самозадоволения, като постепенно се открояват и започват да приемат поръчки. За село Ботево, логично е да се развиват занаяти и услуги, свързани със земеделския труд. Най-почитани са били майсторите коларо-железари и коларо-дърводелци. Първите поправят селскостопанския инвентар, вторите майсторят нови волски коли и писани

каруци. В ковашкия занаят хората виждали бъдеще. Имало бъчвари, зидари. Терзиите шиели дрехи само с игла и напръстник. По-късно бръснари, обущари, какъвто е бил дядо Митьо и други. Занаятите осигуряват препитание и се търсят. Съществували така наречените колективно-трудови прояви и забавления. Това са седенки, меджии и зимно време на махала.

На седенките обикновено се преде, плете или везе. Времето не се усеща как минава със сладки приказки, песни и закачки. Основна роля седенките изпълняват за среща на момите с ергените. Седенкарската любов, най-трепетната, най-желаната, изгарящата. Колко трепети на две влюбени сърца. Не се удържа разстоянието между момата и момъка. Когато погледите не са достатъчни, момъка подръпва крайчеца на дрехата на момата и тя пламнала полека се приближава. Две ръце се хващат и започват оня бурен, но тих разговор, който не може да се разказва в книга.

На махала - зимно време жените ходят по между си през деня на махала без покана и тук пак се работи - предене, плетене и приказки.

Меджии - това е взаимопомощ при извършване на определена работа от група хора на доброволни начала на едно домакинство. Меджиите се правят за белене на царевица, за чукане на слънчоглед, за предене на вълна, на памук и др. За разлика от седенките, меджиите се правят чрез покана: „Тази вечер ви каним на меджия за предене на вътък за черга или утре ще ходим за керемиди“ и др. Така поканените знаят как и с какво да отидат.

Празнични хора - в село Ботево всяка неделя и всеки празник от ранна пролет до късна есен се правят хора. На хорището (на площада) най-напред отиват момците и музикантите. След това пристигат момите, младите булки, придружени от майки, лели, съседки и други, облечени празнично. Музиката засвири ли, започва хорото и за кратко време хорото се извива на няколко ката. В село Ботево и село Ген.

Инзово всички хора обичат да играят и знаят стъпките на хората. След малко уморените се пущат, остават най-игривите. Надарените да играят нямат умора и така завършва празника.

УЧИЛИЩЕТО

Училището в село Ботево е открито през месец май 1880 г. Две години след освобождението от турско робство и четири години след смъртта на Христо Ботев.

Старото име на село Ботево е било Чомлеккьой, което означава Грънчарско село. Кмет на селото е бил Бахар Стайков. След указ на Княз Фердинанд, който нарежда се сменят турските имена на селата с български, кметът предлага то да носи името на Христо Ботев - Ботево. И селяните единодушно приемат това име.

Пръв учител на селското училище бил Кольо Василев Велев. За училището било определена една стая от стара турска сграда. Броя на учениците нараства и се налага да се построи училище, строителството на което започва през 1938г.

Назначени са много учители, които са оставили следа в учениците и хората в селото. Освен педагогическа дейност, се развива и театрална дейност, самодейни състави - танцов, певчески, кръжоци, спортна дейност и други. И основно училище Христо Ботев от село Ботево празнува в 2016г. своята 135 годишнина. Дейностите в училището са разнообразни - коледуване на учениците, „на меджия“ присъстват и ученици, малки артисти, клуб „Приятели на книгата“, клуб „Млад журналист“, спортни състезания, състезание „Бързи, смели, сръчни“, клуб „Заедно“ и др. Училището и населението на село Ботево имат изключително добра помощ и прекрасното отношение на кмета на селото Георги Танев.

МОЕТО УЧИЛИЩЕ

От него излиташе весела глъч,
песни, закачки и врява.
Още си спомням
как утринен лъч,
класната стая огрява.

* * *

Годините нанизаха се вече,
като дълъг гердан
А сякаш вчера беше
срещата в училищния двор.

ЧИТАЛИЩНА ДЕЙНОСТ

В присъствието на художествената самодейност в духовния живот на ботевци и Генерал Инзово е толкова усезателно, че никой не може да го отрече или пренебрегне. Няма обществена проява там, която да не е стоплена и въодушевена от изява на самодейци, ръководена от много ентусиазирани местни кадри. Та малко ли са кръшните хора и танци изиграни на площада и читалищната сцена, стотиците изсвирени и изпяти песни, вълнуващите вечеринки и театрални пиеси, коледуването, сурваканото, лазаруването.

Художествената самодейност до днес сгрява сърцата на всички. И днес не липсват изявите на самодейци и ученици, като клуб „Приятели на книгата“, клуб „Млад журналист“, клуб „Заедно“ и др.

ФАМИЛИЯТА НА ДЯДО МИТЬО И БАБА НЕДА

Ето детските и юношески мечти на най-големия им син - Иван: “Пораснахме три деца в една тясна стая. Имаше място колкото да се разминаваме без да се блъскаме. Исках да имам едно тихо кътче за себе си. Да съм сам и да размишлявам за всичко. Избягах от дома и тръгнах да опознавам света. Открих много неща, но се стремях към мечтата да имам дом, семейство, деца и да има за всеки едно малко кътче, в което всеки да си бъде такъв, какъвто иска. Да бъде със своите вещи, със своите мисли и да стои там толкова, колкото му се иска. Дълго време тлееше тази мисъл в душата ми. Постигнах, осъществих и повече от мечтите си.”

Той имаше дом с кътче за всеки - деца мили, добри, въз-

питани с които се гордееше той и цялата фамилия. Споделяше и това “чуя ли да се изрече името на Ботево, душата ми се отваря, сърцето ми ще изхвръкне и спомени нахлуват в главата ми. Спомени останали в съзнанието ми цял живот.

Не унивай Ботево!
Усмихни се ведро!
Посрещай с бащина любов и радост,
рожбите си свидни, приятели
и почитатели без брой.
Ботево, село на дедите ни,
сред градини в розов цвят накитени.
Ботево, ти любов разпалена,
от южно слънце галена.

Първото дете бе дъщеря му Надежда - на името на баба Неда. Надя израстна, стана ученичка, студентка и лекар. Тя бе една от малкото отлични ученици и студенти по медицина. Тя е много умно и трудолюбиво дете още от малка. В училище бе отговорна и ученолюбива, такава бе и като средношколка. Дойде времето за висше образование, мечтата й още от малка бе да стане лекар, професия която не харесваше на майка й. Тя послуша майка си и кандидатства руска филология. Приеха я, но отказа да учи. Права беше. Родителите са длъжни да се съобразяват с желанията на децата си. Една година прекъсна ученето и започна работа като детска учителка. Следващата година кандидатства медицина, приета бе и след пет години стана лекар. Осъществи мечтата си.

Заедно със съпруга си, който също е лекар, отгледаха и възпитаха две деца - дъщеря им Ива и синът им Галиб. Ива завършва висше образование финанси и работи в най-голямата банка в гр. Триполи, Ливан. Галиб завършва две висши образования и владее четири езика.

Мечтателка
(на дъщеря ми Надя,
внучка на баба Неда и дядо Митьо)

Навън е нощ. А ти защо не спиш?
Какво сънят ти гони от очите?
Надвесена над масата седиш.
мечтаеш пак и нямат край мечтите ти.
Нима с такава орис си орисана,
мечтите ти без пепел да изгорят.
Навън е нощ. А ти не спиш. Защо?
Какво сънят ти гони от очите?
Кураж ли ти не стига или що,
за да превърнеш в дела мечтите?
Дерзай, ти можеш!

Второто дете бе Димитър - първият син с име свято - на Свети Димитър. Име дошло с раждането му, с първата глътка въздух и първия вик. Име дадено му от човек, пред когото можем да се преклоним - дядо му по бащина линия. Дядо Митьо, образец за честност, всеотдайност и любов към деца и внуци. Дядо му, който за миг не се поколеба за името на внука си, който ще продължи рода, за миг не допусна, че е може да носи друго име. В четири часа призори, събужда съседите си с почерпка и думите "Роди се Митко!"

Майката на Димитър - Здравка - благодари за прямотата, силата, желанието и волята на този човек, дядо на сина й, че той - внук му трябва да носи името Димитър.

Да! Роди се Димитър, човек не по-малко умен, честен и упорит от този, чието име носи. Носи го заслужено и ако дядо му можеше да го види би се гордял с него. Създаде

една от най-известната фирма за мебели в България.

Митко има двама сина - Здравко и Самуил. Ето какво споделя Здравко: "Ако може някой да надникне в душата ми, ще види, че в нея има спокойствие и увереност. Увереност, че пътят по който съм тръгнал на обучение и усъвършенстване е най-точен и най-верен. Когато човек има тази увереност, той е спокоен, в мир със себе си и по този начин успява - убеден съм в това!" Баба му на Здравко се радва, че той има своя сентенция - да бъде себе си, да не се нагажда, а да бъде той, защото човек е личност, когато има собствена позиция, знае целите си и се бори за осъществяването им, независимо от трудностите им.

Самуил е дете с възможности. Ето какво баба му го напътства: "Дерзай, мило внуче, труди се, защото само с труд се успява. Ти можеш, убедена съм! Сами, в земята няма имане зарито. Има труд, има цели и мечти. И да ти е трудно, и да падаш, стреми се към върхове. Няма случай, в който бездействието да изведе човека на добър край. Запомни!"

Димитровден

Привет, сине!
Ела, седни при мене!
И нека да се чукнем с пълни чаши
за твоя имен ден,
за щастие,
за бъдещето твое,
да бъдеш жив и здрав!
И твоите мечти
да бъдат птици полетели!
И твойте дни тъга да не помръчи!
Навсякъде успехи да печелиш!

Йордан е третото дете на баба Неда и дядо Митьо. Има един син - обявен от фамилията "С тебе се гордее цялата рода!". Това е Ивайло. Ако и сега му се зададе въпроса "на къде?", отговорът би бил следния: "Ако трябва да започна отначало пак ще изпълня живота си с музика." С конкурс спечели място във Виенския Симфоничен Оркестър. Чрез концертите е обходил света. За него сестра му Надя казва: "Музиката за него е свято нещо, тя е дадена от Бога. Винаги съм знаела, че музиката е най-висшата проява на човешките чувства. Той ми е брат, който има голямо сърце и в него сме намерили място всички - но и неговото място в нашите сърца е голямо."

С голяма обич си спомня времето прекарано с баба Неда и дядо Митьо. Споделя, че душата му се затопля, когато си спомня за тях.

Ивайло има две момчета. Надява се и на тях да предаде любовта си към музиката.

КОНТРАБАС

Ти имаш своя контрабас
и своя пълен с хора ден.
А аз със болка изживявам,
миговете ми далеч от теб.

Когато пръстите ти галят
струните, като в любовта.
От допира им се разтварят,
за да започнат песента.

А аз в себе си се свивам,
безпомощно кълбо бодли.
Ужасно е да бъдеш силен
и от това да те боли.

Баба Неда в спомените на внуците й - Ванко, Надя, Митко, Надя и Ивайло: "Бабо, искам да ям! Бабо, гушни ме! Бабо, тежи ми стомничката! Бабо, ударих се, боли ме! ...

Сякаш още чуваме детските си гласове да чуруликат край баба ни. Нашата баба беше най-добрата баба.

Бабо, миличка, ти беше любов и закрила, за всичките си пет внука и не само за тях, а и за синовете си, дъщеря си, снахи, зет. От къде вземаше толкова сили твоето крехко тяло и душа, та да смогнат навсякъде с труд, с обич? Как балансираше между трите семейства, между толкова различни характери и разбирания? За теб, бабо, можем да пишем много, но... Поклон, бабо, пред твоята памет! Ще те помним до края на дните си!"

Основна черта на фамилията Йорданови бе безмерно трудолюбие. Жените успяваха да бъдат и домакини - чисти домове, колинари и професионалисти или хора на полето. Мъжете - отговорни като глава на семейство - да осигуряват семействата си. В бащиния дом имаше уют и всички се чувстваха комфортно и удобно.

Дядо Митьо е бил рибар и ловец.

"Ловът е солта на живота" - казват хората. В дълбока древност, чрез лов, хората са се прехранвали, а днес ловът е удоволствие. Какви хора са ловджиите? - хора с добри сърца и затова техния девиз е "стреляй много, убивай малко", хора които обичат природата и се стремят да пазят полезното и унищожават вредното. Ловецът познава всяка шумка в гората, в която ловува, всяка трева, цялата гора.

Опитното око на ловецът е уникално. Улавя всичко. Помага му и ловната интуиция.

Тръпка е, когато е на пусия, вятъра подухва леко сред клоните, а той стои и чака.

Десетте Божи заповеди за ловеца:

1. "Аз съм Господ-Бог"...Създал съм ловецът,цар да бъде над всяка твар над земята и връх над земята.Лисицата,при лошо време,да търси под земята;заекът да варди на кръсто-

път;на яребици да не стреля,докато не се вдигнат над земята;да стреля на ястреба горе на небето,ако не улучи,поне ще го прогони...

2. Не си прави илюзии/идоли/,че всичко,което хвърка,се яде...Барута си не пести,когато трябва да се обучиш в стрелба.Не мисли,че си най-старият стрелец;на бас в лов се никога не хващай.Не пий вино,нито ракия преди лова;патрони всякога повечко взимай;с жена си в спор...при тръгване на лов не влизай;отбягвай прашния път и кашличав другар...

3. Не изговаряй напразно...думи,които не разбираш;не спори за животни,които ти са непознати ! Не хули другаря ловец и никога не му завиждай за удачния лов.Не злослови за хората-тровиш си сърцето;не лъжи,защото вредиш на себе си.Не се хвали,не преувеличавай-скромността е добродетел.Не улучиш ли с първата цев,не забравяй,че имаш и втора;не улучиш ли и с нея,казвай истината и не търси предлози: Не стреляй на каскет !

4. Шест дни работи,но работи съвестно.Ловецът трябва да бъде трудолюбив.Седмият ден-ден за лов-почивка:на твоята природа посвети...Ловът освежава,ловът облагородява.Той лоши помисли унищожава,много болести цери...

Не напускай работата си в делничен ден:помни,че не си професионален;не възжелавай да наситиш ненаситна страст.Ловецът трябва да бъде с твърда воля и сериозен мъж.

При лов много не се заморявай,почивка под гъста сянка избягвай; с малко лов се задоволявай,мисли,че господар си ти... Вино с ракия не меси,лютото по-малко употребявай.

5. Почитай старите ловци,за да ти бъде добре.Питай видяло и патило.Съветите им никога не пренебрегвай;послушността,другарството да ти бъдат всякога пред очи.Обичай разумния лов,ако искаш да живееш.

В лоша среща не вярвай-суеверен не бъди.Поп и владика-те са Божи дар,при среща за носа не се пипай...Трезвен бъди,всичко добре обмисляй;лошо време предчуствувай;а ако

се решиш на лов да тръгнеш,за дъжд и кал се приготви и повечко храна си вземи.Със слаби коне далеч не отивай,кучето си при теб взимай;каруцарят на път не черпи...В ловна чанта стъкло се не държи.

6.Не убивай полезните животни,нито повече,отколкото ти трябва дивеч.Помни,че първите се грижат за теб като за човек и ловец;вторите-че имат свършек и ще ходиш като Тарасконец по цели дни за един врабец...Не убивай,когато животните се любят и развъждат,защото тогава и змия не ги хапе...Не убивай надеждата си,че можеш да станеш най-добрия стрелец...Не убивай,за да убиваш !

7. Не прелюбодействувай.

8. Не кради... понеже си волен господар на поля и гори,лозя,бостани и извори... Пази чуждото като свое.Взимай толкова,колкото ти се полага за услугата,която принасяш на земеделеца,лозаря и градинаря,като ги избавяш от вредните животни.Чантата си с грозде не пълни;късай само една диня,ябълки-само три,круши/ако са много сочни/-може и до пет...

Стопанинът трябва да разбере,че ловецът никога не краде,а харчи сума барут и съчми... Заекът поврежда за една нощ цял бостан, лисицата-два реда главини... Куче грозде не яде, ловецът не къса зелено...

Не кради никога патрони от оставената на страни чанта на другаря ! Чуждо ловно куче, „по погрешка“ не прибирай!

9. Не лъжесвидетелствувай... Като казваш,че другарят ти е бил с теб на лов,когато и ти сам не си бил там... Защото тогава и двамата сте съучасници в лъжа пред ревнивата жена... Като експерт пред съда,куче никога не надценявай. Истината понякога премълчавай/това изисква и най-висшия морал/, но лъжата всякога отбягвай... Ратувай да се отърсим от убеждението, че ловецът винаги преувеличава...

10. Не пожелавай...нива,дом,жена,магаре,вол,нито слугинята на ближния си другар ловец,премъдро казано в последната Божа заповед.

Мойсей добре е познавал слабостите на ловеца,избрал и пожелал най-красивите,ревниви неща...За „кадем“ и „уроки“ дума да не става.Не пожелавай лов,паднал под чужд изстрел... Не пожелавай! Казал Мойсей последната си дума и се оттеглил на лов-почивка в планината „Нево“, като оставил храбрия Навин да се разправя с ловците и гробът Мойсеев до сега никой не знае...

По този начин Торос е увековечел своите морални вижданията за ловното дело.Прав или не,емоционален или не,авторът на този текст е една морална личност,свързана с етичните норми на нашите деди и прадеди,запалени от ловната страст...

Дядо Митьо е бил любим дядо за внуците си. Всички са били доволни от неговото присъствие. Бил е стожер на семейството. Честен, трудолюбив, справедлив и отговорен, като син, съпруг, баща и като дядо.

Бащата на дядо Митьо е Иван Йорданов Христов, той е убит в Балканската война. Негови братя са Христо Йорданов Динев, който имал син - Иван и две дъщери - Невена и Йорданка.

Вторият му брат е Диньо Йорданов Динев, той има две дъщери - Радка и Милка и двама сина Йордан и Кольо.

Дядо Митьо имал брат Илия.

Родителите на баба Неда са баба Злата и дядо Гено, родени в Средно Градище, Чирпанско. Дядо Гено бил зидар и работил в различни краища на земята.

Работейки в село Генерал Инзово разбира, че там ще има удобно място и по-добри условия за живот. Заселват се там, където се ражда баба Неда, вуйчо Калчо и леля Злата. Вуйчо Калчо има трима синове - Гено, Петър и Сашо. Леля Злата има син Васил и дъщери Елка и Станка, които са починали.

РОДНО СЕЛО

В село ме родила
мойта майка мила,
Тук гнездо е свила.
Щом Зарезан отмине
и зимата замине,
труд юнашки закипява,
селото опуставя,
а полето заехтява.
Та това е село Ботево,
в него първа глътка
въздух сме поели,
от майчиното мляко
силата сме взели.
Много си го ний обичаме,
родно село го наричаме.
Не бихме го с друго заменили,
ни за злато, ни за свила.

Отзвук от чувствата към дядо Митьо от децата му Иван, Йордан, Златка и към дядо Илия от децата му Радка, Донка, Станка, Господин.

ГЕНЕРАЛ ИНЗОВО

Слънчево дете съм на полето.
Обичам своя край любим.
Мой слънчев, роден край,
прекрасен и обичан!
За мен си земен рай,
Генерал Инзово любимо.

Гордея се с тебе Генерал Инзово.
Цялата си обич да ти дам,
пак не е достатъчно аз знам.

Голямо, китно, пълно с живот село.
Единствено в околията с гръцки емигранти.
Напреднало, заможно сред другите села.
Енергия излъчващо, кат' център на света.
Растях и имаше под краката ми земя.
Амбиции растяха в мен за полет.
Любов, чрез спомени, цъфтеше като пролет.

Изворчето, край шубраците в Кайряка.
Низи, подредени от зелен тютюн.
Звън на хлопки в полумрака.
Овче мляко, издоено в меден гюм.
Вечната носталгия за незабравими дни,
Обичта ми родно село, жива съхрани.

ДЕТСТВО

Скъпо детство в сърцето ми пазя,
босоного и мило, като малко дете.
В смях без грижен, тича то по ливадите,
изкатерва чукари и венец от глухарче плете.

Късно вечер, баба в скут го приспива.
Разказва му дядо за титан Голиат.
Уморено от игривия ден то за спива
и сънува… Големият град.

Мое детство, сънят неусетно се сбъдва.
Аз живея в големия град,
само времето с теб не мога да върна
и сърцето изпълва се с хлад.

Докато работих по книгата, която четете, аз се свързах и запознах с много от фамилията на баба Неда от село Генерал Инзово. Това, което ме трогна по време на работата ми с тях бе тяхното добро отношение и желание за съдействие. Ето какво пише Янка от фамилията на баба Неда: “ Г-жо Йорданова, безкрайно сме ви благодарни, че ни върнахте с години назад, в нашето детство и в спомените ни за нашите родители - спомени за добри хора изпълнили достойно своите задължения. “

Внуци на баба Златка, сестра на баба Неда са:

Златка - строителен инженер по настоящем в Кипър.

Нешко - монтьор - починал в Кипър.

Величка (Вики) - начален учител в Англия.

Деспа - готвач - починала.

Милан - ВиК в с. Генерал Инзово.

Янка - работи в мандрата на с. Генерал Инзово.

Еньо - шофьор в гр. София.

Спомени на Станка и Елка

И двете споделят най-светли и топли мисли за семейството си. Казват, че са живели във весело, задружно, трудолюбиво семейство. През студените зимни дни дядо Нешо засвирвал на ножче и започвало хорото. Първо ставала майка им Златка, брат й Васил, кака Елка и Станка на опашката и така веселбата продължава до умора.

Станка си спомня за следната весела случка: "Когато исках да се похваля, че мама и татко са ми дали някакви жълти стотинки, затова, че съм била послушна, батко ми ме цапваше по ръката и всичко се разпиляваше, след което и двамата се бутахме да събираме. Наставаше бурен смях."

Станка и Елка си спомнят, как бати Васил и неговите приятелчета направили тъпан от свинска кожа и към 20:00 часа лятно време, когато хората се ошетвали животните, задумквали с тъпана на поляната и събирали цялата махала на хора и веселба.

От град Ямбол, баба Злата и дядо Нешо купили дървени налъми. Елка обула налъмите и отишла от близката чешма да налее вода в сурпиите (глинена стомна). На връщане налъмите й изиграли лоша шега, спънала се и счупила едната сурпия. За да избегне кавгата, скрила я в купчината със зърно. Когато след три дни я открили, вече всичко било отминало. Баба Златка много държала Станка и Елка да се научат на женските работи - плетене, предене, тъкане и др. Тъй като са жени, ще отидат в чужди къщи и да не им бере срамовете. И наистина те не я предадоха - съседки разказвали на попрелките през дългите зимни нощи, че се представяли отлично: "Станка, като дойде на попрелка, метне

примките на чорапа и докато тръгнем, той беше изплетен. Много чевръста и спокойна беше майка ми Станка, трудолюбива и всеотдайна. Човек с голямо сърце."

Станка си спомня, че майка й често ги подканвала да отиват на гости на леля Неда и свако Митьо в село Ботево. Веднъж вземала нея, друг път кака й Елка, а понякога и двете. Тръгвали по черния път между двете села и припкайки около майка си, неусетно стигали до къщата на леля Неда в село Ботево. По гостували час-два и хайде обратно по черния път към Генерал Инзово.

Янка често си спомняла, когато отивали при братовчедка й Величка (Вики), с която много си играели, тъй като разликата във възрастта била 4 месеца и много си допадали, както и до сега. Чуват се по интернет и се виждат по "Скайп"-а. Баба Златка винаги ги посрещала и ги черпила с любимите им бухтички - най-вкусните на баба.

Величка Нешева, която дълги години живее в Англия, носи дълбоко в сърцето си и си спомня с носталгия за тати, за мама, за баба и за братовчедите си...

“Моята баба Злата! Кой ли е мислил, че ще стана на същата възраст като нея, Преди да ни напусне и ще трябва да си спомням как сме живяли и поминували. Жалко, че сред хората, които я познават по-добре, не останаха живи. Аз все пак бях дете, а децата си спомнят обикновено по-силни случки и най често по-строгите. Заслужава да си спомня, как обичаше сина си, моят баща. Не приемаше хорските одумки за неговите „буйни“ постъпки и привидно „лоши“ неща които вършеше. А шегите на татко, неговите сатирично настроени разказчета за властващите в селото и държавата, бяха пословични. Сърцето му не познаваше злоба и завист, а само борба и труд. Така казваше баба: “който се труди и смее, не му се плаши, като се гневи, ще му мине лесно, винаги и във всичко го подкрепяше. Празнуването на именния му ден, “Васильовден“ беше най-големият празник у нас - с неговият ден започваше годината. Гостите бяха безбройни, канени и неканени, защото трапезата беше щедра, а и Васката, сладкодумен и умен, обичаха го. Баба весело посрещаше гостите на портата, разделяше ги кой в коя стая да влиза. Събираше роднините на майка ми заедно и им нареждаше: „Говорете си там, ама по-тихо. Дълги години не знаех защо е това? После разбрах, те помежду си разговаряха на гръцки, а на баба, чиито корени идваха от Чирпан, известен с „ножарския“ си дух, не и беше по нрава „чуждата кръв“, на снахата... Помня, когато смениха датата на татковия празник. От 14 януари, стана 1 януари... две ,три години, хората не можеха да свикнат и баба редеше трапези, за двете дати. А аз изпълнявах пред гостите любимото ѝ стихче, чиито автор не знаеше никой, но всички се смееха весело, когато го казвах. Винаги ставаше въпрос, защо така се смени този календар? И се отговаряше, че е „свободна България“. А стихчето беше такова… “свободна България, на килограм брашно яде, на сред пътя сере, с пирушини го бучи, от него се плаши“... естествено е, че аз нямах представа, какво е толкова смешно, но все ми се струва, че тези

думи остават актуални за родината до ден днешен. Родината, която ние бабините внуци напуснахме, като Икономически емигранти от дълго време. Баба си отиде много рано, след нея и любимият и син, татко ми. Който ни напусна, когато бях на 28г., а самият той едва беше направил 55г. Така, че нямаше кой да ни спре. Ако беше баба жива, сигурно би застанала на потртата, (както някога,когато татко искаше да се изселим в Стара Загора) и пребледняла, гледайки с тъга и решителност да каже: „от тази порта ще минеш, само през трупа ми!“ нейната обич за родното, истинският и патриотизъм и любов са в сърцата ни. Да, ние напуснахме земята си, дома си, направихме малка крачка встрани от пътя, но защото искахме, думите от стихчето, да не се сбъднат. Да живеем в една свободна България, но нещо някой обърка и не стана точно така... Зная, че баба пази от другия, вечния свят нашите пътища и със своята обич ни оправдава и ни насърчава, да търсим да се борим, с родината в сърцата и с надежда, че идват дните, когато ще сме всички заедно и ще се смеем…

От много поколения се знае приказката за „Златка,златното момиче“, което заради трудолюбието, добротата и скромността си, бабата магьосница дарила с чуден дар. С такива добродетели се надявам да са закърмени и всичките Златки в моите родословни корени. От прапрабаба ми, баба ми, та чак и по-голямата ми сестра, все това име носят. Но най-незабравимата, силна, усърдна и трудолюбива в моите спомени се откроява баба ми, Златка, майката на моят баща. Не висока на ръст, симпатична, закръглена, но изключително подвижна и все забързана. Винаги с чисти дрехи, с пригладена кърпа на главата и старателно скрила в пазвата си или под престилката, къде бонбонче, къде шекерче, увито в хартия. Мисля, че с тези лакомства доближаваше децата до себе си, защото външният и вид беше малко строг, а погледът и не винаги благ и нежен. Душата четяхме, ние децата, а тя ,към това се стремеше, да я раз-

бираме и обичаме, въпреки наказанията и забележките ѝ. От сина си Васил, имаше три внучета - Златка, Нешо и Величка. От дъщеря си Елка, Деспа и Милан и от най-малката - Станка, Янка и Еньо. Ние с Янка и Милан, бяхме набори. За нея бяхме малките и все някак се разбираше с нас. Но по-големият ми с 5 година батко, милия, така и не успя да го обуздае. Беше безмилостна когато го наказваше. Тъй като израстваше слабичък, тя го жалеше и даже, даваше нареждане на баща ми да лови земни костенурки в гората, а тя умело ги кормеше, та Нешко да пие от кръвта им, за да се поправи. Но сигурно панически се е страхувала, че той, изобретателния в лудориите, може да се нарани, затова, когато не му вярваше, къде ще играе, тя го завързваше със специално конопено въже за колоната на къщата и отиваше в градината да копае. Тогава мислехме, че е лоша, но сега я разбирам. Неговите лудории, можеха да му костват живота понякога,такъв „смелчага“ беше. Как една жена, която имаше на главата си домакинството на цялата къща, животни в стопанската част на двора и зеленчукова градина, да гласува доверие, точно на палавник, като батко. Беше даже подсигурил, бягствата си. Научи мен как да слизам от високата терасата на къщата, по един страничен прозорец (който от градината не се виждаше), да го развързвам и да изчезваме веднага, докато баба наведена усърдно плевеше. Прибирахме се, чак след залез слънце, за да сме сигурни, че мислейки цял ден „какво ли може да ни се е случило?“ ядът на баба Златка е преминал. Тя ни слагаше ядене на масата, гълчеше и заплашваше батко, че ще разкажа на баща ни всичко, а на мен казваше:“ А ти, с тази рошавата коса ли беше на улицата през целият ден, как не те е срам, мома ще ми става?“ Тук се промъква споменът за сресването, беше като ритуал. Баба мокреше дървен гребен в бака с вода и докато не пригладеше и сплетеше разбърканите ми коси, не ме пускаше навън. Рокличките ми винаги изпрани, изгладени, гуменките почистени. Обичаше да ни купува ед-

накви дрешки с Янка, първата ми братовчедка, само с пет месеци по-голяма. Често ни гледаше заедно. Янчето беше кротка, играехме си много добре, разбирахме се и така аз не тичах с „момчурляците" да ставам мъжкарана. А и беше някак горда, да ни изведе в парка, чистички, хванала ни за ръце, като пеперудки от двете и страни пърхахме засмени.

Но не беше за дълго щастието между баба и внучета, в ония години, ако се живееше на село. Пърхащите пеперуди, напускаха родните цветни градини и отиваха в големият град,да завършат средното си образование. Аз бях останала на грижите на баба, заедно с Янка и Милан, бяхме още в малките начални класове. Моите родители тогава работеха все навън. Там където се правеха повечко пари, натам се запътваха и започваха работа, че три деца си беше трудно да отгледаш. Сестра ми Златка, кака Деспа /сестрата на Милан/, батко ми Нешо, вече учеха в Стара Загора. Баба настояваше - там живееше сестра и Неда, а тя на своите вярваше и ги обичаше „Ако не друго, ще я наглеждат, щом нещо не е наред, Неда ще разбере, тя е много умна."- нареждаше баба. И така сестра ми живя на шестия етаж в центъра на града при роднините на баба, но беше ученолюбива и не ни посрами. Та как иначе, нали Златка се казваше. А баба винаги с доволство събираше чантите, правеше домашни курабии и лакомства, та да има и за Неда и нейните внучета Надето и Митко. Татко и майка бяха веднъж на две седмици все в Стара Загора. Спомням си един случай в който, отвори дума татко, че сестра и (леля му) е уговорила малък дом, близко до техният блок, който да си купим и се преселим. Така се разлюти баба, че цяла година не проговори на сестра си. Милата женица дойде през лятото на село с малката Надя, да си поговорят. Извинения, молби и баба се успокои - „Ти, каза и, си живей в града, но моят син от къщата няма да се вдига, иначе лошо му се пише" Да такава мъничка, но упорита и всички по някакви неписани правила я слушаха. Дори дядо, горд и самостоятелен като характер, все се об-

ръщаше с думите: „Злато, така ли да го направим?“ Тя винаги нещо променяше и нагласяваше така, че да е на нейното, ама уж, че не е. С две думи строга, но с дипломатични качества. Брат и Калчо, беше в Ямбол. Поне веднъж месечно, когато се ходеше до града, отивахме в дома му. Чист,спретнат дом, трима сина и чевръста приказлива жена имаше той. Казвахме и „чинка“ Мария. Там при нея баба си „хортуваше „ и обсъждаше селските си неволи. Но щом веднъж и тя предложи, че в техният дом има място за още един етаж, защо на чужди да го дават, макар и след години - „Васил е трудолюбив, а и от децата му, поне едно ще остане около вас, Ямбол е близко“. Баба стана рязко, хвана ме за ръка и каза: „Личе, ще бързаме за по-ранния рейс, имам да меся, забравила бях“. Не посмя да се разсърди, имаше респект от брат си, ама каза: „който иска да ходи в града, да го направи, когато умра“. Толкова патриотична, борбена и обичаща родния дом, беше моята баба Златка. Ако нещо зная като домакиня, то е в основата започнато с нея. Как се окопава, кои цветя къде се засаждат и защо? Да помета двора, пред къщата и зад нея, на улицата. На външната порта имахме табела: „Образцов,хигиеничен дом“. Та как иначе, тя самата му е домакиня, светеше и все се миеше и приглаждаше дрехите си. Дали не се уморяваше, или аз не разбирах, но през есенно-зимните вечери, когато се стъмваше рано, събираше на „попрелки“ жените от махалата. Така без работа не оставаха. Майсторка беше на хурката баба, пееше вретеното когато предеше .И караше по-младите да пеят. Гордееше се с гласът на по-голямата си дъщеря Елка, че хубаво пееше. Припяваше и другата ми леля Станка и времето неусетно минаваше. Весел е споменът ми от една шеговита песничка, която беше от семейните ни сбирки. Дядо взимаше някакъв предмет, имитираше, че свири на кавал и лелите пееха: „Весели се бай Петко, весели се сиромао.... Риза няма на гърба си, гащи няма на гъза си,п ари няма да си купи, пак се весели“...Такива си бяха моите прародители

и родители. Скандали лоши думи, пияни истории не видях в детството си от тях. На тази възраст ми е по-ясно, че със своята външна строгост, баба ми е отстоявала по-добре на детските „глезотии“. Тя ни даде старт да тръгнем самостоятелни, петнадесетгодишни още по големите градове и да се справяме с всичко. Трябва де е била много чувствителна, да е таяла всичко в себе си, защото на млада възраст, започна да прави високо кръвно налягане. Забраняваше и лекарят да пътува и мени рязко климата, ама баба си беше твърдо решила да походи на гости. Замина при брат си в Ямбол, погостува и после отиде в Стара Загора при Неда. Ходила е в домовете и на своите племенници, беше се видяла с всички роднини. Спомням си, как разказваше с вълнение за всичко, което е видяла, за домовете им , за храната. А Неда я научила да прави сладко от зелени доматчета. Няколко дни след като се беше завърнала, тя набра свежи зелени доматчета и седна в лятната ни кухня,да прави сладкото. Като на филм, злополучното сладко не успя да го направи - получи масивен инсулт и ни напусна завинаги в ранните часове на утрото. Как само се винях тогава. Казвах си: „та баба само мен ме гледа, колко ли съм я ядосала?“ Защо точно, когато наближаваше годината да отида и аз в града, тя си тръгна? Кой ще ме посреща мен през ваканциите, кой ще ми готви сега? Родителите ми работеха извън селото и не беше възможно да се завърнат веднага. Дядо денем спеше, вечер извеждаше овцете на няколко семейства на паша. Беше вече пенсионер, това обичаше да прави, да ходи на воля, да събира диви круши от дърветата и да си прави ошав. Моята баба ме беше изоставила,т я не ми каза как да се справя с мъката, ако нещо такова ми се случи. Дълго време, прибирайки се от училище сядах саминка на стълбите и огласявах с риданията си махалата. Нарочно си спомнях как баба беше заклала една овца, ей така, за минути...исках да я виждам лоша, за да не ми е тежко...а тази случка, беше показателна. Овцата се задави,к ато ядеше. Ако умреше, ня-

маше как да се яде месото й. Баба ми грабна един здрав нож с кокалена дръжка, за броени минути, отиде до животното, изви му врата и преряза гърлото му. Но колкото и да виках този спомен, нежните ръце на баба, когато ме сплиташе, скритата и усмивка, когато печеше или пържеше нещо вкусно, бяха пред очите ми... А щом погледнех към градината, виждах я между лехите, приведена и забързана, събрала най-хубавите плодове или зеленчуци в престилката си, как върви към мен…

Мисля си, дали любовта към родината не започва от оня малък къс земя, от която за първи път си се докоснал до безбрежната синева на простора, до безбройните пътища, които водят към неизвестното. Това е то, родното място, където всеки един, заедно с първата глътка въздух и родилен вик, сякаш се врича да го носи в душата си до края на земните си дни.

С любов към род, Родина и родно място са били закърмени от Вас, скъпи мои свекър и свекърва, вашите деца - Иван, Златка и Йордан. Благодаря Ви! Поклон, дълбок поклон пред паметта Ви!

ИЗМЕРЕНИЯ НА ЛИЧНОСТТА

Душевността на човека е нещо сложно, голямо, здраво. Както във всяко изтъкано има вътък и основа, така и в душата на човек има, хиляди преплетени нишки, които образуват едно цяло - душевност.

В основата на човешката личност има идеи, които водят човека към някакви цели, принципи, изградени от критерия му за добро, за зло и устойчивост, определяща се от чувството за човешко достойнство и гордост. Без тях няма личност.

В ИМЕТО НА ЖИВОТА

От източната страна на село Генерал Инзово, върху стръмен сипей, бе израснало малко, хубаво цветенце. Впито здраво в земята, устремило се нагоре, примерило се с оскъдното си съществуване, то не се завеждало да види изсъхналите си листенца, някои от които вече окапали, но въпреки това се усмихвали с венчелистчетата си.

Дълго стоях до него и се чудех, от къде черпи сили да живее, цъфти и връзва плод?!

Останах и наблюдавах малкото растение, а слънцето грееше силно и двама ни. Но най-неочаквано повя вретец и цветенцето потръпна, наклони се към мен и прошепна.

- "Необходим е стоицизъм човече! Жаждата за живот е над всичко. Идват дни, в които с неудържима сила стихията на времето връхлита върху ни. Заизчиства от него стари и отживели неща. Пречупва и помита слабия, безволевия със себе си. А силния! Него окриля в борбата за по-добър живот.

ЩАСТИЕ

Щастието на човека е чувството на задоволство от дейността му, с която пренася полза на другите. Ботевци и Генерал-Инзовци имат такова чувство, защото пренасят полза на децата си и на обществото. Трудът им е творчески, резултатен и градивен. Независимо, че сега се живее бедно, не са лишени от своя оптимизъм. Вярата им е пословично силна. За постигнатите им успехи, несъмнено допринасят моралните качества - воля, инициативност, предприемчи-

вост, решителност, самоувереност, упоритост и други.

Тези качества притежават младите, които се реализират в селското стопанство, в бизнеса, в интелектуалния труд. По независещи от тях причини, някои млади хоря не могат да се реализират в живота, но те трябва да носят вярата в себе си, че ще успеят в бъдеще.

РАЗМИСЛИ

Бих желала, всеки от нас да си отвори по едно малко прозорче, за да виждаме всеки приятел или роднина. Да е уговорим и съберем, да запеем и заиграем.

Толкова хубост и мъдрост има в нашите песни и стихотворения, някои сътворени с вещина и любов от предците ни или големи поети и писатели. С нашата култура - самобитна и щедра, ние имаме право да се гордеем пред света със самочувствието на негови граждани.

Болно е, че хиляди млади българи отлетяха по света, ответи от гурбетчийски ветрове. С времето забравят или тъгуват по родното. Болно е, когато срещнем хора, които отричат традициите, обзети от безразличие. Бих искала да вярвам, че камбаната на паметта ни, не е заглъхнала, че тя още може да буди и зове към доброта и човечност, към вяра в духовните ценности. Дано не допуснем да избуее тревата на забравата и да я погребе.

Ако съм успяла да ви дам повод за размисли в тази посока, ще съм доволна.

ПРИЯТЕЛСТВО

Човек не би могъл да живее без приятели. Приятелство може да се създаде в различни възрасти. Има приятелство между деца, между възрастни, между деца и възрастни, между момичета и момчета, между отделни семейства. Човек не може да живее сам.

Когато си радостен, ти се иска да споделиш радостта с някого. Когато ти е мъчно, също ти се иска да изплачеш мъката си пред някого. И това не може да бъде всеки срещнат, а само с твой приятел. Приятел е този, на когото можеш да разчиташ, този, който никога няма да ти откаже помощ. Дори ако споделиш някаква тайна с него, той трябва да удържи на думата си и да не казва на никого. Истинския приятел трябва да бъде честен, всеотдаен и никога да не ти обръща гръб. Ако види, че грешиш, да ти каже в очите какво мисли по въпроса. Дори да влезеш в спор с него, докато се изясни кой е крив, кой е прав.

Ако дървото остане без корен, умира. Ако човекът не познава корените си, или ги загуби е никой, колкото и нагоре да се е изкачил по обществената стълбица. Мисля, че за да е пълноценен и уверен в себе си, всеки се нуждае от чувството за принаджлежност - към място или общност.

Уважаеми, читателю, оставам с надеждата представеното родово изследване в тази книга, която държиш в ръката си, да те заинтрегува, а любопитството ти да бъде задоволено и накрая, не на последно място, родолюбивото ти самочувствие да бъде повишено и да продължиш да пишеш и обогатяваш родовите изследвания.

ИЗГРАЖДАНЕ НА ВЗАИМООТНОШЕНИЕ
(споделено от една майка)

Всеки човек има нужда да сподели с някого, да намери разбиране и съвет, да се довери някому. Може това да не е закон, но е нужда от споделяне и то с най-близък човек - майката. Тази естествена нужда се стремях да стимулирам в децата си от ранна възраст.

От начало тя бе естествена и приятна. Синът ми тичаше при мен да сподели за намерена буболечка, за страшен сън, за убодено краче, за непозната дума, за спречкване с приятел и още много и много "защо?". С времето това "защо?" се влагаше ново и ново съдържание. Винаги ми е било много приятно да разговаряме, да отговарям на въпросите му. Никога не ми е досаждало това. Радвах се на доверието, което имаше в мен. Синът ми растеше, но не се отдалечаваше, неговото рамо стана по-високо от моето. Той се изграждаше като самостоятелна личност. Независимо, че неговите преценка и вкусове не винаги съвпадаха с моите, ние се разбирахме, ние не се отдалечавахме. Бяхме много близки. Разбирахме се без думи. Разбирахме се и когато спорихме. Порастналият ми син споделяше първите любовни трепети, които уважавах. Споделяше желания, планове и мечти в живота. Доверяваше ми се. Аз бях щастлива майка. Стараех се това наше общуване да бъде завинаги. Учудвах се на мои приятели, които не успяваха с децата си.

ДЕН

И този ден отмина далеч към вечността
и ето, че пристига вечерта.
След дневната умора отдъхвам си сама
прелиства и този ден, безмълвна в самота.
И питам се:
- Днес честно ли живях?
- Какво добро направих?
- Оставих ли следа?
Така е с мен във всеки ден.
Задача след задача, успех след неуспех,
Отмина си в безкрая живота ми не лек.

ДА ОТКРЕХНЕМ ДВЕРИТЕ КЪМ ЖИВОТА НА МЪДРИТЕ И ЗРЕЛИТЕ ХОРА.

Богати и в напреднала възраст, но богатството е в душите им. Златна възраст на златни сърца. Кризата е страшна, джобовете празни, но слава Богу, че в сърцата им има надежда за по-достойни старини и че все още умеят да празнуват. Горе главите, дръжте се така, все едно, че всеки ден е празник. Косите побеляват, телата се поуморяват и въпреки това всеки може, знае и трябва да прави.

Бъдете здрави, куражлии! Амин! Дано още дълги години да бъдете заедно в радостни и трудни дни. Да помагате на младите с богатия си житейски опит и мъдростта си.

Да се радвате на чудото, наречено "живот". Нека всеки да има здравето на скалите и дълголетието на орлите.

Грижи и неволи забравете,
с усмивки празниците си посрещнете.
Дните да минават и да не тежат,
годините да се трупат, но да не личат.

С много обич и малко думи, желая на всички здраве, здраве и пак здраве! Всеки се скита, преудолява препятствия, но все гледа да се скъта в домашното огнище, там е сигурен.

Ако основите на къщата не са сложени с любов, ако човек не е вложил сърцето си, това не е къща.

Ако очите виждат това, което вижда сърцето ти - това е добре, лошо е обратното.

ШИРОКО ОТВОРЕНИ ОСТАВАТ ДВЕРИТЕ НА МЛАДИТЕ, НА ИДНОТО ПОКОЛЕНИЕ

Подай ръка на човека в беда! Прегърни разплакания! Подай хляб на гладния!

Според проучвания, ако всеки човек направи само две добри дела през седмицата си, тези хора ще направят добри дела на другите хора и така света ще стане по-добър.

В днешно време всеки човек и най-вече младите, се стремят да опитат капка от пивото, намиращо се в чашата на властта и богатството.

Дори и в крайна сметка да се доберат до така желания връх, биха намерили себе си празни, пожертвали най-ценните си години и близките си хора. Често се чува, че няма надежда в съвремието, но не е така. Надежда има, стига да я търсиш и да вярваш безрезервно в нея.

Не е истина, че вярата нищо не струва. Напротив, когато силно вярваш в нещо, което много желаеш, то се случва, то става. Желаем в живота ни да има обич, нежност, взаимно разбиране, надежди и мечти.

РОДЕН ДОМ

Родният дом символизира уюта, топлината, любовта и спокойствието в семейството. Място, където можеш да се отпуснеш и да потънеш в тишината. Там ще намериш утеха и подкрепа от най-близките си хора. Родния дом е пространството, което дава сигурност. Той съхранява най-щастливите мигове от живота на човека, превръща се в крепост на спомените. Домът е мястото, където се празнуват най-веселите празници - Коледа, Нова година, Великден, където

заедно с близки и роднини човек изживява щастливи мигове. Домът е като книга, в която всичко е написано с подробности и на човек не му омръзва да я препрочита отново и отново.

Родния дом наподобява част от океана, в който си плувал дълго време, но идва момент, когато трябва да изплуваш и да поемеш своя път. Когато се завърнеш се потапяш в спомените, мислите и мечтите си и се чувстваш прероден.

Родният дом е една незаменима и неизбежна част от живота на всеки човек.

ОБАЯНИЕТО НА ПРИЯТЕЛКАТА МИ

Сила, нежност и спокойна тишина - това е силата на братовчедка ми Вики. Обаяние съчетало в себе си физическа и духовна красота, висока нравственост, добродетели. От нея блика жизнерадост, топлина и нежност.

Тя е нежна и любяща майка, любима съпруга, горда и непокорна, умна, независима и интелигентна. Еднакво обаятелна е, когато пее и когато домакинства. Тя е истинска жена, а жената е чудото на живота, защото тя прави човека по-мъдър, по-добър. Това споделя Янка за братовчедка си Вики, с много обич.

Мили роднини,

Мога да Ви наричам така, нали? Щом сте взели в ръцете си моята книга, значи си приличаме, свързва ни нещо съкровено и голямо - една любов към рода ни.

Написването на книгата за Йордановия и Геновия род бе много трудна задача. Основно трудността идваше от това, че няма писмени източници, на които да се опра. Друга трудност се появи оттам, че решението за това взех много късно, когато тези, които знаеха много за родовете вече не са между нас. Целта, която си поставих, бе да дам една

представа, макар и много кратка за родовете. Поколенията след нас да знаят за родовете и клоновете на родовете и да наслагват върху това, което им оставяме.

А днес ние тук,
на всеки мъртъв роднина
ще кажем: "Амин!"

Вечна им памет! Поклон!

Мили роднини,

Ако успея да ви дам повод за размисъл в тази посока, ако дори за миг в ушите ви прозвучи камбаната на родовата памет, ще бъда щастлива!

СНИМКОВ МАТЕРИАЛ

В средата е дядо Митьо

баба Неда

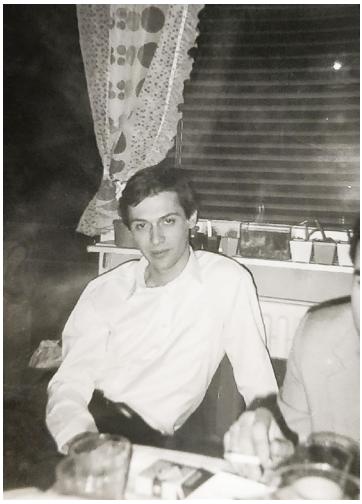
Иван, син на дядо Митьо и баба Неда

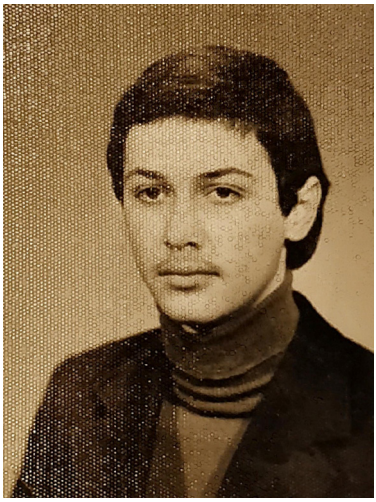

Златка, дъщеря им (със съпруга си и синът им Иван)

Йордан, син на дядо Митьо и баба Неда

Димитър, син на Иван

Надя, дъщеря на Иван

Иван, син на Злата (в ляво) с братовчед си Димитър

Ивайло, син на Йордан

Ивайло, син на Йордан

Ива и Галиб, деца на Надежда

Самуил и Здравко, синове на Димитър

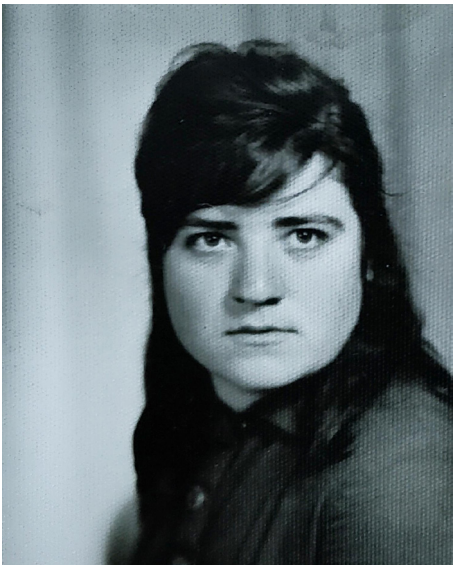
Виго и Киан, деца на Ивайло

София, дъщеря на Ива

Радка, дъщеря на Илия Иванов Йорданов

Станка, дъщеря на Илия Иванов Йорданов

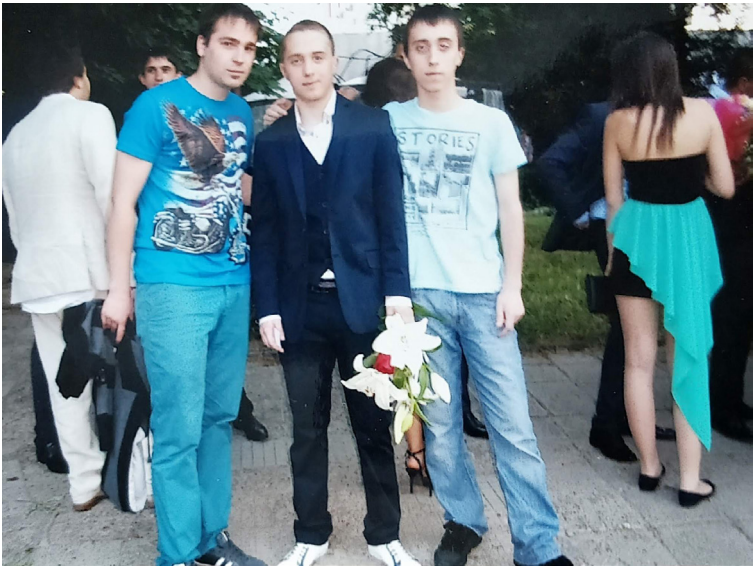
Боян, син Радка (учител)

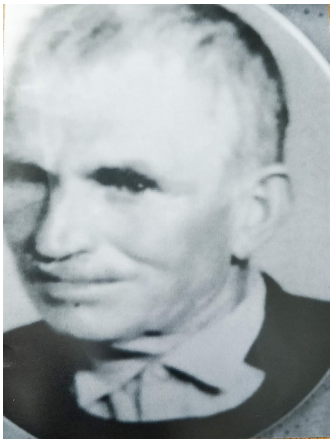
Дора, дъщеря на Радка

Добромира, дъщеря на Дора (висше образование)
с баба си Радка

Георги (син на Дора), Радослав и Пламен (синове на Боян)

Златка, дъщеря на дядо Гено и баба Злата; и мъжа и Нешо

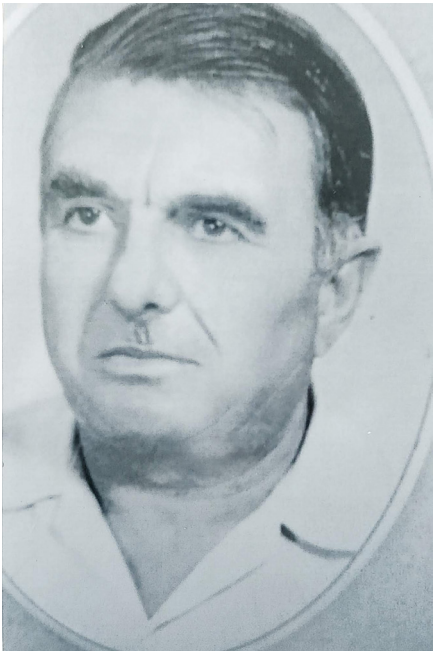
БАБА МИ

На прага в село баба ме посреща,
приведена, годините тежат,
косите й с цвят на бяла слама
знам, бръчките от грижа се множат.
Навеждам се, ръката й целувам.
Отдавна беше, спомените пазим
за българката, силната жена.
Сега, когато баба съм на внуци
дано да топля с нейна светлина

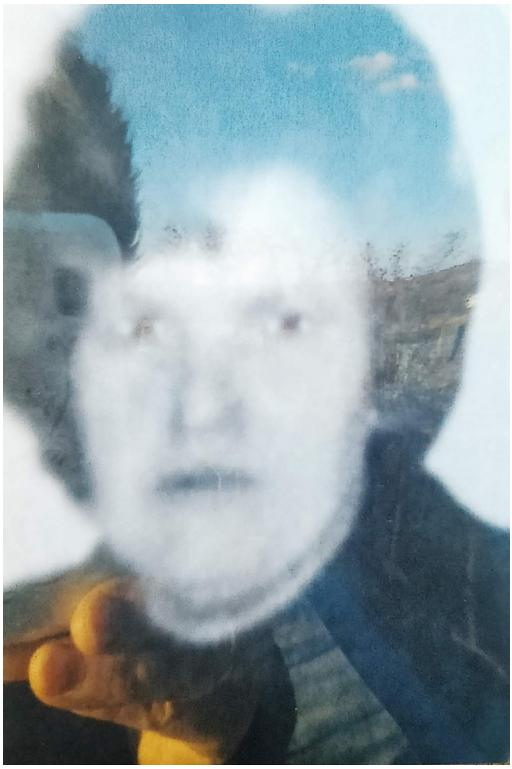

Златка, дъщеря на дядо Гено и баба Злата

Васил, син на баба Златка

Радка, жена на Васил

Любов и обич - клетвени слова,
с които днес ме нежно назова.
- Ти моя си - моя песен бяла
и утро си в моя ден изгряла
Ти болка си - от любов родена
И птица си - от любов ранена.
Ти нежност си - въглен от жарава,
с която Бог, Бог ме надарява.
(Васил за жена си Радка)

Нешо, син на Васил
Пожелаваме ти много здраве, щастие, късмет и най-вече любов! Нека всяка твоя съкровена мечта стане реалност.

Семейството на Величка, дъщеря на Васил: съпруг Тошко, син Николай и Васко

Златка със сина си Георги и родителите й Васил и Радка

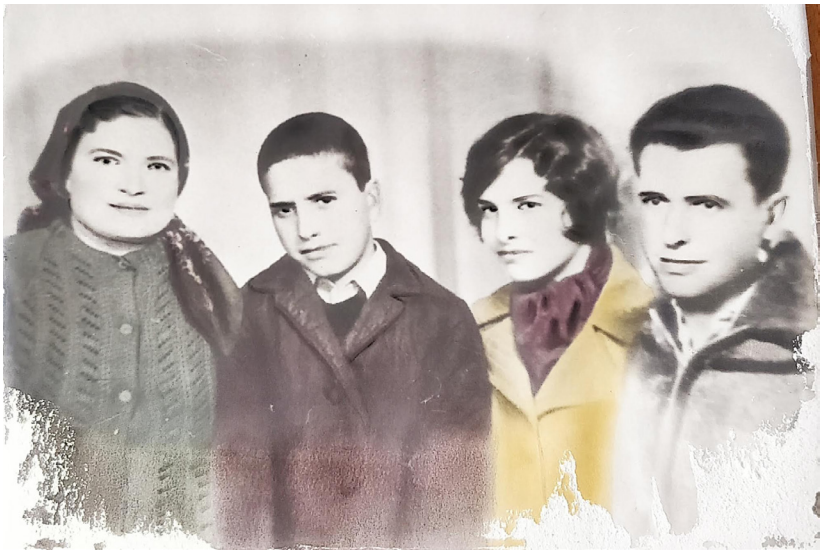

Янка (дясно), дъщеря на Станка, Величка (ляво) и Нешо (в средата), деца на Васил и Радка

Станка, дъщеря на баба Златка и мъжа й Михал

Мила мамо, как да намеря
дума най-добра за тебе?
От звездите ли аз да взема
или е в сърцето?
Разбирам аз какво е щастие голямо
да съм до тебе, мамо,
да казвам с обич: Мамо!

Станка и Михал с дъщеря си Янка и син Еньо

Елка, дъщеря на баба Златка

Деспа, дъщеря на Елка

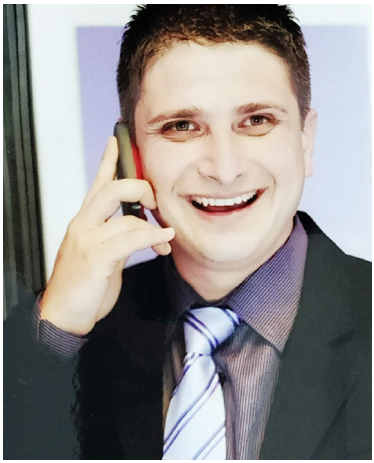
Милан и Деспа, деца на Елка

Янка, дъщеря на Станка и Михал

Вярвай в трудните моменти,
смей се когато тъжиш.
Лесно е глава да отпуснеш,
трудно е да победиш.
Живота, казват е игра,
в която все някой побеждава.
Ако наистина е така,
да победиш ти пожелавам.

Христо и Мартина, син и снаха на Янка и Андон
Желая ти здраве,
то е най-важното,
любов, защото е смисъла на живота
и пари за да ти е по-леко!

Светла, дъщеря на Янка с мъжа й Иван

Божидар, син на Светла и Иван, внук на Янка и Андон

Янка, дъщеря й Светла и мъжа й Андон
на 60 годишнината му.
На празниците хората си пожелават много неща,
но ние ти пожелаваме само две!
Никога и винаги.
Винаги щастлив и никога нещастен.

Вижте само какви думи започват с буквата "Б": Бог, Балканът, Ботев, Борба, Билка, Булка, Бебе, Брат, Бързей, Благодаря, Бъдеще! "Бог и ние да пазим България!"

А ние ще добавим: Библия, Ботево.

"Благословено да бъде бъдещето на Ботево и българите."

От корени е родено нашето родословно дърво - с голяма, гъста корона приютяваща птици в гнездата си и никакъв случаен вятър не би могъл да ги издуха, защото човекът, който носи в сърцето си част от миналото на своя род, може смело да направи следващата си крачка към бъдещето. И в тези корени е истинският му храм на надеждата.

Обичайте се, уважавайте се, градете семейства, отглеждайте с любов децата, за да бъде живота ви по-добър, по-щастлив. Нека следващите поколения да попълват родовото дърво, да обогатяват родовата памет и силния дух на предшествениците ни.

На всички подпомогнали книгата със спомени, изразявам благодарност и признателност - на Радка Илиева, Кольо Куртев и др от село Ботево. Янка Михалева, Величка (Вики) Василева, Милан и др от Генерал Инзово.

Тауцит казва "Много по-похвално е да прославиш своя род, от колкото да произлизаш от прославен род."

Дървото се крепи с корените си, а човекът с родните си.

Брат без брата е като сокол без криле.

"Книгите събират бисерите на човешкия род и ги предават на потомството. Ние ще се превърнем в шепа прах, но книгите, подобно на паметниците от желязо и камък, ще се запазят вечно."

Айбек - писател

Родът ни заедно е целият свят.

Здравка Георгиева Сертева Йорданова е родена на 06.09.1937 г. В село Борисловци, общ. Маджарово. Родители: майка Калина Георгиева Сертева, баща Георги Димитров Сертев.
Завършила е основно училище „Лазар Манджалов“ в с. Бориславци, общ. Маджарово, средно образование Педагогическо училище в гр. Хасково и висше Българска филология в ПУ „Паисий Хилендарски”, гр. Пловдив.
Има трудов стаж като учител и директор 35 години.
Има три деца Надежда, Димитър и Ивайло.
Внуци Галиб и Ива, Здравко и Самуил Димитрови Иванови. От 1994 г. до днес живее в с. Белащица, област Пловдивска.

Автор е също и на книгите:
„Искри от миналото”,
„Бориславци пътуване в миналото”,
„Сертевия род”,
„Бакаловия род”,
„Искри на знанието НОУ „Лазар Маджаров”,
с. Бориславци”,
„Христо Арнаудов тракийски войвода”,
„Спомени и размисли”.

ISBN: 978-619-236-029-0
9 786192 360306